



Tuần Báo Vô Vi

29 tháng 9 năm 2013

Số 153

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám



Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Cơ thể ổn định là sao?
2. Trường hợp nào mới là trường hợp vui?
3. Bạn đạo tổ chức sanh nhật của Bé có vui không?
4. Du thuyền ổn định trật tự là sao?
5. Cuộc vui nào quý nhất trên đời này?
6. Chuyện gì là chuyện ngu si?
7. Trong thương có hại tại sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 8 tháng 12 năm 1995 1) Hỏi : Cơ thể ổn định là sao? Đáp: Thừa cơ thể ổn định là không có thấp khí trong người, điện năng sẽ được dồi dào, dễ thiền và an vui hơn. Kệ: Thực hành chất phác tự rèn trui Nguyên lý Trời ban rõ đạo mùi Thở thể tình Trời tâm thức giác Chẳng còn khổ nhọc tự mình vui.	Ngày 9 tháng 12 năm 1995 2) Hỏi : Trường hợp nào mới là trường hợp vui? Đáp: Thừa trường hợp tái ngộ mới là trường hợp thật là vui. Kệ: Trùng tu mới rõ đạo mùi có Thức giác bình tâm khỏi dấn dò Tự đạt tự hành quy một mối Thực hành chất phác chẳng làm tôi.
Ngày 10 tháng 12 năm 1995 3) Hỏi : Bạn đạo tổ chức sanh nhật của Bé có vui không? Đáp: Sự phát tâm thành thật tưởng đến Trời Phật, phát tâm đóng góp cuộc vui chung rất quý giá, mọi người đều cộng hưởng từ trường tốt xây dựng cho nhau bằng lời thơ ý đẹp, vui trong bình đẳng, hạnh tu dồi dào. Bé chỉ thanh tịnh nhìn sự phát triển của mọi người, giữ pháp lý và hành pháp lý, có cơ hội tự khai thác khả năng thanh tịnh của chính mình, tâm từ bi độ tha, bắt đầu được ướm nở, tương lai sẽ vượt qua mọi thử thách và sẽ gặt hái được mọi sự vinh quang của tâm thức. Kệ: Thực hành đời đạo tự chung vui Thở thể thâm sâu lý đạo mùi Thương nhớ thương tình chơn giác thức Thương Thầy nhớ bạn tự rèn trui.	Ngày 11 tháng 12 năm 1995 4) Hỏi : Du thuyền ổn định trật tự là sao? Đáp: Thừa du thuyền ổn định là do trật tự đầu vào đầy, tâm người mới ổn định. Xác của chúng ta không khác gì chiếc thuyền đang đưa phần hồn về Bến Giác, rất cần sự trật tự của thể xác. Trí tâm dứt khoát cứu người với khả năng sẵn có thay vì hại người. Người tu thiền làm điều phải thì Thượng Đế sẽ ban cho tâm thức sáng suốt, dứt khoát hưởng thượng là đường đi của tâm linh, trong không mà có, hành trình sẽ được dừng mãi và dứt khoát hơn. Kệ: Quy nguyên một mối chẳng thua buồn Giải bỏ trần tâm đạt thanh nguồn Một mối Trời ban tình quý đẹp Thành tâm tu luyện hướng về nguồn.
Ngày 12 tháng 12 năm 1995 5) Hỏi : Cuộc vui nào quý nhất trên đời này? Đáp: Thừa cuộc vui tái ngộ trong sống động, diễn tả thực chất của tình đời, tâm thức an vui không chút nào nghi kỵ nhau, vui chung trong bình đẳng, thể hiện tình Trời cao quý. Kệ: Cùng chung tiến hóa mình ý lành Trật tự vui tươi với thực hành Giao cảm tình Trời trong ý thức Bình minh sáng rọi trí tâm thanh.	Ngày 13 tháng 12 năm 1995 6) Hỏi : Chuyện gì là chuyện ngu si? Đáp: Thừa không biết chính mình là chuyện ngu si nhất trên đời này. Biết được chính mình là sẽ có cơ hội quán thông tất cả. Tu mà hiểu mình thì sẽ chấp nhận tiến hóa rõ rệt hơn. Ngược lại hiểu người khác và không hiểu chính mình thì không bao giờ thanh tịnh được. Kệ: Bất thông nguyên lý thật là ngu Giải quyết tâm tư thoát khỏi mù Trời độ thân hình tươi tốt đẹp Tham tông chơn lý rõ mình vui.

Ngày 14 tháng 12 năm 1995

7) **Hỏi :** Trong thương có hại tại sao?

Đáp: Thừa trong thương có hại, đó là đối với người đời, đối với đạo trong thương độ, lo tự tu bỏ thí chơn ngôn, tức là độ vậy. Người tu phải nghe theo lời chơn lý mà thực hành thì mới tiến, cứu chính mình sẽ cứu tất cả, thực hành đúng đắn thì kết quả sẽ được tốt trong thanh nhẹ.

Kệ:

Thực hành chơn pháp phá si mê
Tự tiến tự tu hướng tâm về
Đời tạm không còn lưu tại thế
Vô sanh bất diệt tự về quê.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Mẫu Ái kỳ 175 (tiếp theo)

...

Bây giờ chúng ta mở cho nó dời lên trên này, dời cái phàm tâm, nó không động nữa. Chớ còn cái tâm thế gian này họ chỉ lo cho cái cơ thể thôi, chạy theo cái nhiễu động của cơ thể, muốn cho được cái này, cái kia, cái nọ, rốt cuộc không bảo thủ được họ cũng vẫn muốn, muốn cho kỳ được, nó liên kết với cái nhiễu động cơ thể, mà chúng ta trở về cái trung tâm bộ đầu là cái phần thanh điền, nó lại không có phụ thuộc bởi cái đó, thành ra nó không có phá khuấy chúng ta được. Cho nên tu ở đẳng này nó có cái phương tiện mở cái pháp, mở ngay trung tâm bộ đầu để cho nó đi ra. Do đó mới thoát cái phàm tâm, chính cái tâm chúng ta đang bị ràng buộc ở trong cái cơ thể, mà chúng ta mở để cho nó tiến lên trung tâm bộ đầu nó mới tránh được cái ràng buộc của phàm tâm. Thành ra không có động loạn, nó không có sân, nó không có đau lòng trước một cái cảnh gì hết, mà chính nó thấy nó sai, nó phải sửa để tiến hòa đồng với tất cả. Tất cả linh hồn đều sống hết, không có ai chết, nhưng mà tùy thuộc họ, họ xuống ở tầng số thấp, họ tiến ở chỗ thấp, ở trung họ tiến theo trung, mà thượng họ chuyển hóa theo thượng. Thì bây giờ vì cái đó loài người đã bị nhiễu sự kích động và phản động của nội tâm cho nên mới trở về đồng ngồi đây nghiên cứu tìm cái phương pháp nào đi cho nó tắt một chút. Chính cụ cũng có thể chứng minh rằng cái tuổi của cụ đầu có chờ đợi mà ngồi tu cái gì nữa, phải tu cái pháp gì nó cũng chưa có an tịnh hết. Bây giờ mới mượn cái phương

pháp này đi tắt là đi về cái điền, cái điền tôi đương đàm luận giữa cụ không có ai cắt đứt được hết, nhưng mà cái tay tôi nắm lấy tay cụ là họ lấy cái dao họ chém một cái nó đứt hai. Còn cái này, chúng ta, cái sự hiểu biết của hai bên lấy cái dao gì chặt cũng không có đứt, cái đó mới là cái phần thanh điền trường tồn, cho nên đẳng này chúng tôi tu, chúng tôi sửa cho nó tiến về cái phần đó mà thôi. Chớ còn cái nhục thể hay là thất tình lục dục, chúng tôi không có theo cái vấn đề đó nữa, sửa lên trên bộ đầu, đổi cái điền tâm, thay vì cái phàm tâm. Thành ra đẳng này nó có cái phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, thành ra cụ về coi rồi cụ có thể nói lại làm cái cách đúng theo trong sách nói như vậy, có biến chế rồi nó hư. Thì thấy nó không có gì, ban đầu chỉ nó sơ sơ không có gì, nhưng mà những người tu cao rồi đó, rồi cụ thấy người ta tu lâu rồi cái đầu người rút. Người ta cũng làm bấy nhiêu đó, mà mình cũng làm bấy nhiêu đó không rút mà họ rút là nó mở bên trong rồi. Tới cái lúc mà cái người mà họ cũng làm như vậy, cũng bấy nhiêu công chuyện đó mà họ có thể ngồi đến ba tiếng đến bốn tiếng đồng hồ mà mình làm không được, tại sao, cái thông với cái không thông. Cho nên cái công phu ở đẳng này nó do cái công năng công phu của mỗi người làm ra để tiến, thành ra nó không có phình phờ, nó không có gạt được ai được hết, chính nó sửa cho nó thôi, chớ nó không có nhờ ai sửa cho nó mà nó không có bằng lòng sửa thì không ai cướp được là điền. Còn mang cái bản thể này thì lúc nào

họ cũng có thể trích huyết¹ cụ được hết, họ tốt, họ vui, họ ngồi chơi với cụ, mà họ xấu, họ có thể giết cụ như không. Còn cái phần hồn giết không được, cái phần điển giết không được.

Cho nên chúng ta. Đức Phật đã khổ tâm, đạt được và nhiều người chứng minh là Ngài đã nhập Niết Bàn, thì lấy cái gì nhập, Ngài lấy cái phần hồn nhập hay là Ngài lấy cái thể xác nhập, Ngài không có lấy cái sự nghiệp của Ngài nhập Niết Bàn được nhưng mà Ngài lấy cái phần thanh điển của Ngài. Thì bây giờ chúng ta tu ở đây cũng vậy, chúng ta mở ra, đem cái phần thanh điển để tiến về hòa hợp của cái nơi thanh điển thường lưu ở bên trên, không có bị động loạn như ở thế gian nữa. Cho nên phải ly gia, cắt ái, xa cái bản thể này, tiến về cái chỗ không động ở bên trên đã sẵn có cho mọi người, mà mình không tiến, không ai giúp cho mình được hết.

Còn cái phương pháp ở đẳng này là cụ tới đây không phải là lệ thuộc với tôi, không phải là tôi chỉ huy cụ được, nhưng mà cái tiến trình từ trước đến bây giờ tôi đã làm như vậy như vậy là như vậy, tôi cũng con người mắt mũi tai miệng như cụ. Rồi bây giờ cụ nghiên cứu đó về cụ làm vậy thôi. Trong cái bạn nghiên cứu cho nhiều người hiểu kỳ ở thế gian này, ô nghe cái ông Tám ông nói trong băng, gặp mặt ông Tám coi ông ra sao. Thì ông cũng vậy, cũng ăn, ngủ, ỉa cũng mất, mũi, tai, miệng như mình nhưng mà ông cố gắng làm cho ông có được phần thanh điển. Thì mình cũng cố gắng mình làm cho mình đạt được cái phần thanh điển, chỉ có bấy nhiêu đó thôi không có cái gì quan trọng hết, nhưng mà người đời họ một nói mười, nói đủ thứ hết. Bây giờ cụ về rồi cụ cứ nghiên cứu đây rồi lần lần cụ cũng có phần thanh điển, cái phần thanh điển cụ đạt được rồi thì cụ thiếu gì người bạn người ta tới người ta hỏi cụ. Bởi vì cái khắc khổ, khổ hạnh mỗi đêm cụ sửa tiền, người khác họ không có sửa tiền thì cái phần khao khát thanh tịnh là ai cũng đang khao khát hết, mà cụ đạt được cái thanh tịnh thì cái thanh tịnh đó nó sẽ ảnh hưởng người khác, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Thành ra cái phương pháp này nó công bằng bác ái, không có ai gạt ai được, không có ai phỉnh ai được. Bởi vì nó không có tổ chức cái ông nào mà tu lâu ăn hiếp cái ông chưa tu, cái ông tu lâu phải bị cái ông mới vô tu lôi ra hỏi, ông tu ra sao, để tôi xét coi thử ông có xạo hay không, cái pháp đẳng này nó vậy, nó không có nề ai hết. À, cái gì thắc mắc cụ cứ việc hỏi.

Ông nói ông hết giận rồi tôi chộc coi thử ông còn giận không, bởi vì bước vô điển mà, mà họ tu về trần tâm là họ còn phải giận, họ giận, thôi xin lỗi ông, ông về ráng tu nữa đi bữa sau nói nữa. Thành ra cái pháp đẳng này không có ai gạt ai được hết, nhưng bị thử thách trực tiếp. Những cái kinh kệ ở đẳng này không có in ra, nhưng mà mỗi người tu ở đây hàng ngày đang đọc kinh đây.

Nhưng các bạn tu rồi nó về nó gây lộn với bà xã, hai người gây lộn với nhau rồi mới tìm hiểu sao tôi tu tôi còn gây lộn với bà, chắc tôi còn trước à? Phần thanh điển của tôi đâu? Tôi tôi công phu trở lộn lại thấy ngày nay tôi gây lộn với bà, rồi tôi thấy nặng nề công phu không được. Tôi tìm bạn đạo tôi nói, nói chuyện những người tu lâu người ta nói, nói cho nó cởi mở cái tôi về tôi công phu được, và tôi mới phân được cái nặng và cái nhẹ rồi tôi mới sửa, giải tỏa cái sự uất khí ở bên trong của tôi chính tôi đã làm cho tôi, thì cái thần kinh nẻo hóc bộ đầu của tôi nó mở. Khi mà cụ mở được, cụ sẽ ảnh hưởng được nhiều người ở trong cái thực trạng mà ra. Có người xem kinh, đọc kinh, xem hết kinh không có hiểu minh lý, không có minh lý ở trong tình trạng không có làm, mà chính ông Phật ông đã làm cho ông đạt được. Và những người để kinh sách lại rất hay, người đã làm được cho người thôi, mà chúng ta chưa làm được gì cho chúng ta, chúng ta lấy cái kinh đó đọc rồi nói tôi tu này kia kia nọ. Mà, thôi bà để cho tôi tu bà chộc tôi hoài, ông Trời ông Phật phạt, đồ thừa tâm bậy, tâm bạ. Phải nhờ cái kích động và phản động của bên ngoài mới thử cái lòng của chúng ta phải có thực tâm tu không? Có tiến về phần thanh điển hay là không? Hay là còn nuôi ở trong cái tham dục nhưng mà xuất khẩu nói chúng ta là thanh. Người đời họ thử cái họ biết ngay, bây giờ người ta thông minh lắm, không có gạt người ta được. Cho nên cái pháp đẳng này trực tiếp, có gia đình, vợ con thì phải bị sự chống trả đó coi thử mình chịu đựng được không, chịu đựng được rồi thì mình sẽ ảnh hưởng tất cả. Cho nên tu rồi mới ảnh hưởng được, dịu dặt được, cứu độ được cửu huyền thất tổ trong nguyên lý ở đó. Nếu mình ở trong cái ngành đó, ở trong cái khối đó mà ra, mà bây giờ mình ở trong cái âm u, bây giờ mình đạt được một phần sáng thì tất cả sẽ được hưởng cái ánh sáng đó. Đồng hưởng, nhưng mà mình cố gắng tu cha mẹ được, anh em được, khỏi lo, khỏi cầu xin gì, bây giờ ráng tu đi rồi nó sẽ sáng suốt tất cả sẽ đạt được hết. Đẳng này không có phải là bị bắt quỳ gối lạy hay là cúng quải, không có cái chuyện đó, nhưng mà đạt

¹ Trích huyết: Lấy một ít máu ra để thử nghiệm.

được cái sáng rồi thì tất cả ở xung quanh được ảnh hưởng tốt đẹp. Trong cái thực trạng và thực tế tu tiến mới được, có cái thực tâm sửa lấy mình, làm chủ lấy mình, làm thầy lấy mình, hòa đồng với tất cả thì mới học cái pháp này. Còn không chịu sửa mình, lợi dụng tình thế, lấy cái đạo tạo cái đời thì vô đây tự nhiên nó văng ra. Tự động automatic bởi vì nó không có tổ chức, chú nào mà xạo, tới đây muốn tìm cái gì để sống, lấy cái đạo tạo cái đời đó, chú đó tự nhiên nó văng ra bởi vì ở đây người ta không có chơi, bởi vì người ta chơi với họ chứ họ đâu chơi với mình, họ sửa tới thanh tịnh thôi. Thành ra đây không có phương hướng lấy cái đạo tạo cái đời. Sửa mình để tiến, hòa đồng với tất cả, thành ra nó khác hơn những cái chỗ khác, nhưng mà nó lại khó khăn hơn, phải do cái sự cương quyết mình sửa lấy mình mới được, nếu không cương quyết không bao giờ sửa được.

Ngay cái thần kinh ở đằng trước này nó mở ở đây, ở đây nó mở, cái này là cái Phật ấn. Ta có lưỡi răng kê răng ở đây, ở đây nó chuyển hóa cái luồng điện khi mà làm pháp luân nó đi một vòng, nó nhờ cái thần kinh này nó mở, còn cái này nó bị mất liên lạc đi thì chúng ta phải làm cái Pháp Luân cho nhiều cho nó đẩy tới, nó đẩy tới, cần phải làm Pháp Luân nhiều cho cái thần nó mạnh lại.

Ông Đông Hải này nè, ông có người bạn tu ở Sài Gòn, rồi hôm đó ông đi chọc một ông thầy bùa nào đó. Mà ông tu cái pháp này mà hỏi mấy người đó truyền tu không có đúng, rồi ông đó ông thư cái kim gì mà vô đằng sau cái thận đó. Rồi ông kia khi mà ông làm pháp luân thấy cây kim nó đâm cái thận, mà ông đó cái thần kinh ông yếu nữa, cái phương tiện đi đứng của ông cũng hơi khó khăn, thành ra sáng sớm ông có tới bureau tôi. Thấy ông cũng tội nghiệp không biết làm sao, tôi cũng không biết làm gì hơn là chỉ truyền điện qua rút cái phần nóng cái mà ông nói là cái kim ở trong cái thận. Thì tôi để tay đằng sau thận ông, kêu ông cứ việc làm pháp luân, làm pháp luân một hồi rồi, tôi kêu ông đi về đi tuần tới ông tới, về tiếp tục làm như lời tôi dặn. Thì ông làm đó thì hôm kia, sáng hôm kia ông tới ông nói cái trái cật hết rồi giờ nó chạy lên chỗ này, bây giờ nó đang đâm ở trên này, tôi nói nó đang đâm thì được, tôi cho nó đâm tôi thay vì đâm anh, anh cứ việc hít vô đi, hít, bóp cái tay nó xòa nóng như lửa đốt ở cái tay tôi vậy đó. Tôi nói, à cú này chắc nó qua nó chơi tôi rồi, thầy kệ nó lỡ rồi tôi để luôn, một tay tôi để trên đầu, một tay tôi để lên ngực ông, tôi kêu y nhắm mắt làm pháp luân mạnh

đi, làm rồi tôi hỏi cây kim còn hết, y nói không có cây kim nữa. Cái tay tôi nóng ghê lắm, rồi tôi nắm tôi xả một chút rồi tôi làm lại một lần nữa thì tôi thấy nó bớt nóng rồi, bớt nóng rồi tôi hỏi ông còn cây kim ở trong con tim hết, ông nói hết. Tôi nói tại sao hồi nãy anh nói có cây kim mà tôi đâu có lấy ra cái kim mà sao nó hết. Anh nói bây giờ dưới này cũng không có mà trên này cũng không có. À tôi nói vậy thôi bây giờ anh tiếp tục làm nữa rồi một tuần tới anh tới coi sao, chứ còn tôi không biết chữa bệnh, tôi không có cái gì hơn là đưa điện cho anh vậy thôi chứ còn tôi không biết cái gì hơn. Nhưng mà cái tay tôi nóng lắm, rồi tôi ra tôi ngâm nước, ngâm nước gần 5 phút nó mới hết nóng.

Bạn đạo: Cái trước đó nó sang anh kia?

Thầy: Mới có sáng sớm tới bureau tôi rồi mà (Thầy cười), tôi cũng làm lẹ lẹ cho ông đi về đi, chứ còn nói chuyện là trị bệnh là không được đâu, trị bệnh chắc tôi không dám lãnh. Bệnh thì ai cũng la bệnh hết, bởi vì “tham sanh quý tử”, ai cũng muốn sống hết, không bệnh nó cũng la bệnh nữa. Mà thầy một lần chữa 10.000 đồng thì thiệt bệnh nó mới tới chữa, còn không tiền không bệnh ảnh cũng la bệnh, ảnh muốn sống lâu chứ có gì đâu. Thành ra cái đó nó phiền lắm, tự sửa mình. À, mình uống thuốc của trời đất đang sắp đặt, cái thanh khí điện rõ ràng, ráng tu mở. Cái đó là tôi đã đang uống thuốc, mỗi đêm tôi công phu tôi cũng đang uống thuốc, đang trị bệnh cho tôi, các bạn ngồi đây cái trước điện nó cũng tán công tôi, tôi hút, hút hết rồi tôi về tôi cũng phải sửa, tôi lập. Bây giờ tôi phải chịu đựng cái đó, tôi đã phải trị bệnh tôi hàng đêm mà lấy cái gì trị, lấy cái điện của Lưu Ly Quang Phật, lấy cái phần thanh điện ở bên trên để về tự trị. Tu cái pháp này là đi trị bệnh chứ làm cái gì nữa, mà hành cho đúng thì cái bệnh nó hết. Còn hành không đúng là cái bệnh nó, bây giờ cụ đang có cái bệnh này cụ thử tu đi, uống thuốc đi, tu 3 tháng, đi thử nó hết. Rồi dứt khoát ngưng, tu 3 tháng thử coi nó thế nào, nó hết mới tới cái lúc mà Pháp Luân nó đều rồi đó cụ không có thấy môi nữa. Nước đái đường là nó đi tiểu nhiều chứ gì và nó môi, mà cụ tu cái này nó sẽ dứt khoát cái đó, không đi tiểu nhiều không hết môi, cái lúc cụ đi thử lại nước đái đường nó thế nào. Rồi mình mới truyền cái pháp này cho người ta, mà phải làm đúng đắn như vậy chứ không có ý lại phù hộ, lấy cái nguyên khí để chuyển hóa cái nội tạng, hòa hợp bên trên nó lập thành cái thanh điện. Lúc đó thì

cái thân cụ nó mạnh rồi, cái phần nào nó lợc đúng đắn chứ không yếu như bây giờ, thì cái đường nó không còn nhiều nữa. Tôi thấy nếu mà cương quyết tu theo cái pháp này thì tôi thấy cái bệnh đó nó không có nghĩa lý gì, nó hết mỗi mình có thể hết bệnh, cũng không cần gì thuốc.

Cái nội tâm nó hé hở đồng nhịp với cái bộ đầu nó mới xuất phát ra cái đó, nhưng mà ông phải nhớ kỹ rằng, cái ngũ tạng của mình mới tu đây, nó mở chưa có đều và ngũ uẩn mở chưa có đều. Nhưng mà ráng tu một thời gian nữa, cái lơ lửng đừng có sợ gì hết, nó nhẹ và nó sung sướng, sau cái thời công phu rồi ông thấy con người ông nó thơ thới nhẹ nhàng cũng như con người không phải ở thế gian nữa rồi. Thì mình phải tiếp tục làm nữa bởi vì nó còn cái phần trước điển của ngũ tạng nó chưa có khai thông điều hòa, thì phải ráng làm tiếp tục rồi đây nó sẽ điều hòa. Lúc đó thì nhắm mắt không phải là tới thời công phu mới đi được nhưng mà ban ngày chúng ta nhắm cũng đi được, vừa nháy là nó cũng đi được. Bởi vì nó có nhiều bộ phận trong đó nó chưa đều, chưa khai thông đều, ráng tiếp tục nữa nó sẽ có những trạng thái khác hơn nữa.

Tôi nhắc nhiều về cái phần điển, bởi vì có nhiều bạn ở đây cái phần điển nó nhẹ rồi, thành ra nói để chỉ, nói để cho cái vía nó đồng tiền, có cái phần điển của tôi xuất phát lên. Thành ra ông thấy có chuyện khác vậy đó, cho nên để kéo lên để nó khai thác với quan võ đi trước rồi quan văn đi sau, đó là cái phần vía xuất lên. Mà nó thấy được cái đó thì nó minh cái triết lý và trong lúc tôi giảng những lời nói này kia kia nọ đó, ông nghe nó nhẹ lắm rồi, nó nhẹ lắm rồi, cho nên nó phải đi về cái màu đó là cái màu triết giới. Sau này rồi nó sẽ tiến nữa, cái đó là đương tới đây, mọi người trong cái giờ mà tôi thuyết pháp đây là đất cái phần vía của mọi người, người nào có cái thành tâm bằng lòng tự luyện mở

bộ đầu thì được đi lên hết, đồng bị rút lên trên, rồi trở về để công phu.

Cái phần tu này là mở trên thượng giới, chớ còn cái chuyện ở dưới họ nói này, nói kia, nói nọ, ban đầu họ cho, sau họ tới họ xin mất công ghê lắm, cứ niệm Phật thôi, ban đầu họ nói cho rồi sau họ tới họ xin, rồi mình lo bận rộn cái lãnh với cái phát đó, hai cái đó là đi lên không được.

Nói cô đó chỉ có lo cái xuất hồn đánh lễ Phật thôi, cái đó rất tốt, cứ việc đi theo ngay cái điềm chính giữa đây, cái sáng đó sau này nó gom lại cũng như hột cườm nó xuất phát ra, theo cái đó thôi, chớ đừng có cái vụ mà xung quanh ai đem gì, cho cái gì, tay trái, tay mặt không cần biết, mình chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật thôi. Chớ còn bữa nay lãnh họ, qua bữa sau có một số khác nó tới nó xin là mệt lắm, mất công lắm.

Áo tưởng nói là thời cuộc sẽ thay đổi làm sao, chánh phủ làm sao, nói tầm bậy tầm bạ chuyện của người ta làm chuyện của người ta có sắp đặt hết rồi. Còn mình tu, mình lo sửa mình, mình đi làm cái nghề gì quét rác cũng thầy kệ, cái gì giúp ích xã hội là mình làm thôi. Còn ngồi nói ông Tiên ông báo mộng thời cuộc sao đó, này kia kia nọ, cái đó tu không có được, cái đó đi lùi xuống và gây hoang mang cho người ta nữa, cái này mình tu mình lo mình sửa mình thôi. Còn cái chuyện chiến cuộc này kia kia nọ, cái đó chuyện của người ta, có người ta lo, nhiều khối óc, chớ không phải một khối óc đâu, họ có cái tổ chức lớn rộng rồi, còn phần mình đây, cái chuyện mình làm than, tôi tâm mình không lo, lo chuyện của người ta, nói tầm bậy tầm bạ, xuất thơ xuất thì nói chuyện thời cuộc, cái đó không được.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 25/5/1974)



Tâm Sự với Đức Thầy

Vấn Đạo qua Internet

Thiền đường Culver City Lưu Động, anh LVK

Kính thưa Thầy, xin Thầy vui lòng giải đáp mấy câu hỏi sau đây của con:

Hỏi: Tác dụng của mỗi bước chân đi một niệm hành là gì?

Đáp: Một bước chân đi một niệm hành là mỗi di động của người tu phải hướng thượng từ bước một, nhiên hậu mới khôi phục được sự tự nhiên và hồn nhiên.

Hỏi: Sự đỡ ngủ trong lúc thiền định và ngủ ngời là hai trạng thái khác nhau, hay chỉ là một?

Đáp: Khi thiền, luồng điện quân bình, trong mê có tỉnh, cố gắng đỡ ngủ trong giờ thiền thì sẽ thấy sáng ở tương lai. Còn ngủ ngời, gục lên gục xuống không có lợi lộc gì hết.

Hỏi: Đôi khi trong lúc ngồi thiền con nghe tiếng gõ mõ vắng vắng bên tai. Con cũng nhớ Thầy dặn không nên để ý bất cứ âm thanh, sắc tướng nào nhưng con cũng hiếu kỳ muốn biết tại sao con lại cứ nghe âm thanh đó?

Đáp: Muốn phát triển tự chủ thì hướng về thanh nhẹ mà phát triển, không nên ý lại bất cứ âm thanh từ đâu đến, cũng sẽ làm yếu khối óc thần kinh của chính mình, cứ dừng mãi trong thanh tịnh thì chúng ta sẽ có cơ hội ban chiếu từ quang cho các giới ở tương lai.

Hỏi: Sau khi Soi Hồn bỏ tay xuống, mới thấy được có năm, mười phút, con có thể tiếp tục soi thêm cho đủ 15 phút không? Hay là không nên?

Đáp: Sự thực hành đứng đắn sẽ không hoang phí. Nếu mà đã lỡ bỏ tay xuống, thì nên tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển.

Hỏi: Một người bà con của con bắt đầu tập thiền kể cho con nghe trong lúc tập trung nhìn trung tim chân mày thì thấy một lỗ hổng nơi đó khiến chị ta sợ quá không dám thiền nữa vì không biết hỏi ai? Xin Thầy cho biết đó là hiện tượng gì? Tốt hay xấu?

Đáp: Hiện tượng đó tốt. Cố gắng hành tiếp thì tương lai nhắm mắt sẽ thấy chiều sâu rộng mở nhiều hơn.

Thiền Đường Toronto, anh LMS

Hỏi: Con thường đi bơi ở hồ tắm công cộng nhưng có nhiều bệnh nhân do cơ quan y tế đến tắm để trị

bệnh bán thân bất toại, tê liệt, thân thể bất toàn. Vậy tắm chung có rước trược không?

Đáp: Hồ tắm công cộng thì họ đã kiểm soát về vệ sinh hết rồi. Không nên nghĩ chuyện trược hay thanh trong lúc tắm.

Hỏi: Bị bệnh tim khó thở, nếu bộ đầu con được mở và thở bằng bộ đầu thì có cảm thấy thoải mái dễ chịu hơn không?

Đáp: Tim yếu thì phải trị. Cố gắng tu thì bộ đầu sẽ cảm thức được mở rộng, cũng sẽ giúp cho tim được một phần thanh nhẹ thay vì lo âu bất chánh.

Hỏi: Con thường nghe băng niệm Phật và niệm theo bằng ý thì có kết quả hơn bằng tự niệm không?

Đáp: Nghe băng niệm Phật mà dụng ý niệm theo là đúng đường.

Hỏi: Lúc nghe băng cassette Thầy giảng, có thể vừa nghe vừa niệm Phật được không?

Đáp: Được.

Hỏi: Tu Vô Vi nhưng vẫn nghe bên tai tiếng đọc kinh công giáo là tại sao? Và niệm Phật vẫn còn nghe và làm thế nào để dừng nghe?

Đáp: Niệm Phật đứng đắn thì sẽ giải được trược khí. Khối thần kinh sẽ mạnh lên, sẽ không còn nghe kinh kệ hay lý lẽ gì từ bên ngoài vọng đến. Chỉ có tự xuất phát thì mới khai triển được chơn ngôn tận độ ở tương lai.

Hỏi: Để kết hợp với thuốc bác sĩ, phương pháp thở Chiếu Minh hoặc động tác công phu nào giúp ổn định cơ tim để thở dễ dàng hơn? Xin Thầy từ bi chỉ dạy để việc tu học của con không bị gián đoạn.

Đáp: Nếu tim yếu, thì phải uống thuốc bổ tim bằng thảo dược thiên nhiên, thì sẽ giúp đỡ cho sự hồi hộp không còn nữa.

Trung Tâm Korea, chị HTNT

Hỏi: Thưa, cần phải có điều kiện gì để thành lập một trung tâm Vô Vi của xứ mình đang ở để mỗi khi hội liên lạc một địa chỉ sẽ bớt được thì giờ cũng như tài chánh?

Đáp: Do sự phát tâm của cá nhân chịu phục vụ người kế tiếp thì sẽ đăng ký liên lạc được.



Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 04 tháng 09 năm 1977

Tình thương phân phát đủ điều
Nằm trong chơn lý an vui muôn đời
Đạt thanh tiến hóa chẳng rời
Quy nguyên pháp giới chuyện đời lặn qua.

Tiến trong muôn tiếng hòa ca
Thương nhau trong cảnh đậm đà dễ thương
Duyên lành chư Phật tỏ tường
Nhắc người dâm loạn theo gương Phật Trời
Từ bi chiếu hóa sáng ngời
Duyên lành ngộ đạo mở lời nhủ khuyên
Khuyên người phản bốn hườn nguyên
Trở về trung giới nối liền thấp cao
Vạn linh muôn sắc muôn màu
Hào quang là chánh đứng đầu vạn linh
Thương người như thể thương mình
Anh minh rực rỡ mới tình quảng khai
Bên trong sẵn có pháp đài
Bên ngoài sẵn có đêm ngày dạy ta
Nghịch thông minh cảm mới là
Người ngoan tự giải phân qua thế tình
Xét xem chơn lý nơi mình
Quy nguyên chánh giác có hình hợp duyên
Duyên lành phát triển triền miên
Điểm thanh hòa diệu dẹp phiền một bên
Yêu thương quý trọng tặng nền
Thăng hoa tư tưởng tự quên cực hình
Thiên cơ sáng tạo pháp đình
Dù người tự giác hiển khuyê thiên đàng
Tu trong chơn lý mới an
Tu ngoài chơn lý hoang mang suốt đời.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Bảy (tiếp theo)

LẠI ĐẠO CUNG NAM HOA LẮNG NGHE

ĐỨC NAM HOA ĐỂ QUÂN THUYẾT PHÁP

...
Tế Phậ: A ha, kính xin đức Đế Quân nương tay cho, sự tối ám đó còn đang tạm trú, nếu ngài đốt cháy nó biết cư ngụ nơi nào?

Đế Quân: Nếu tôi không dữ một chút, hẳn còn tưởng là đang nằm trên giường êm ấm. Tôi quyết dùng lửa đốt, cũng chẳng cần đóng kín các cửa, chẳng cần mặc quần áo ấm, như vậy thật là tiện lợi, đã mau khô lại ấm áp.

Tế Phậ: Muốn ngăn không thể được, lửa nóng của ngài giúp nó ấm áp, nó sẽ sợ hãi chịu không nổi, còn Dương Sinh có cảm nghĩ thế nào về những điều đức Đế Quân vừa trình bày?

Dương Sinh: Thừa ân sư, con nghĩ là đức Đế Quân muốn thử con để xem con giác ngộ được ít hay nhiều? Giờ con xin trình bày về những điều hiểu biết của con để nhờ hai vị đạo cao đức rộng chỉ giáo giùm con.

1. Đức Đế Quân muốn dùng lửa đốt cháy lòng tham dục của đệ tử là muốn đệ tử thấy rõ được chân bản ngã của đệ tử. Kẻ ở trong lều tranh có ý nghĩ là được che chở an toàn, ở đó lâu sẽ sinh ra tính ỷ lại, không chịu đề cao cảnh giác. Nếu như trộm lén vào lấy đồ, lục lợi đầy rương ngăn tủ là nơi cất giấu vàng bạc, chính là mục tiêu mà kẻ trộm thường dòm ngó, nếu như rút lui khỏi chốn sinh hoạt ganh đua tự nhiên chẳng cầu tiến bộ, đức Đế Quân muốn đem lòng tham dục của đệ tử đốt cháy đi là có ý muốn cho kẻ trong khi được che chở bao bọc đột nhiên giác ngộ mà tự hỏi rằng: “mình có cần ở tại đó không?”. Bình thường nhận lầm nhà là chủ, lúc đó

nhận “ta” là “mình”, tự nhiên phát hiện ra được cái “chính ta”. Không còn một chút gì che lấp lời nói và hành động mới cần thận coi chừng, vì sợ nhiều con mắt dòm ngó cái xấu, khi đó “thực tướng sinh mệnh” mới lộ rõ ra, nên xa rời được tất cả mọi giả tướng.

2. Đức Nam Hoa Đế Quân dùng lửa đốt cháy lòng ham muốn phủ che của đệ tử cũng giống như lời Phậ dạy: “Ba cõi chưa yên giống như nhà lửa” (*Tam giới bất an do như hỏa trạch*) thử lửa đó thiêu đốt chẳng một ai có thể cự nổi, người ta gặp hỏa hoạn đều lo chạy trốn, khi đó mới giác ngộ được là: “Việc đời chẳng bền vững, sống chết mới là việc lớn” (*Thế sự vô thường, sinh tử đại sự*), vất bỏ tất cả, chỉ cầu sự sống sót. Điều này đã mở trí cho những kẻ tu đạo hiểu rằng không được ỷ lại vào sức bên ngoài, phải tự tìm đường sống, nếu không khi hoàn cảnh bên ngoài biến đổi thì thân mệnh mình nương tựa vào đâu?

Những điều đệ tử vừa trình bày chẳng hiểu đức Đế Quân xét thấy ra sao?

Đế Quân: Hay lắm, gian lều tranh giả tạm chớ ngu ngốc ở lì, lười biếng chẳng chịu bỏ đi, trời che đất chở tức là ngôi nhà lớn, lại còn ban cho sương ngọt, gió mát với mưa lành để có thể trồng tía mọi thứ ngũ cốc và hoa màu, không có lửa to và nước lớn đó là ngôi nhà vàng vậy. Những điều Dương Sinh vừa trình bày rất ứng hợp với những gì tôi nghĩ, lời nói siêu diệu có ẩn chứa thiên cơ, chúng sinh nếu lãnh hội được sẽ đắc đạo. Tính linh của chúng sinh nếu như giao tiếp được cùng tôi thì có thể an tĩnh được

tâm thần gìn giữ được khí lửa đỏ tỏa khắp châu thân. Có lời tụng rằng:

<i>Chu thiên tam khí</i>	Trời son ba khí
<i>Nam thượng ngọc môn</i>	Cửa ngọc phương nam
<i>Trung hữu đại thân</i>	Trong có đại thân
<i>Xích đế linh quân</i>	Xích đế vua thiêng
<i>Y chu đại phù</i>	Phù hiệu áo son
<i>Phi văn vũ quần</i>	Pháp phối quần lông
<i>Giả thừa xích long</i>	Cỡi trên lưng rồng
<i>Ngọc dư chung vân</i>	Xe ngọc lướt mây
<i>Nam hoặc linh sơn</i>	Núi linh phương nam
<i>Vạn thần cao tôn</i>	Tôn kính chư Thần
<i>Xuất nhập Tam Thanh</i>	Ra vào Tam Thanh
<i>Thượng yển cửu huyền</i>	Dự tiệc Cửu Huyền
<i>Xích khuê thị dịch</i>	Xích Khuê hầu hạ
<i>Ngọc Đồng vệ chân</i>	Ngọc Đồng bảo vệ
<i>Bà chấp giản lục</i>	Trình tâu sổ sách
<i>Chung bạc ngọc văn</i>	Văn ngọc giáng phê
<i>Hiệu định tiên phẩm</i>	Định bậc tiên phẩm
<i>Khinh trọng thượng văn</i>	Cao thấp nghe bình
<i>Kim nhật đại vương</i>	Bữa nay đại vương
<i>Linh ngục khai tiên</i>	Ngục linh tiên mở
<i>Thượng hồi vạn thần</i>	Trở lại muôn thần
<i>Giáng ngã tam môn</i>	Giáng tôi ba cửa
<i>Biến hóa anh nhi</i>	Biến hóa hài nhi
<i>Trần tâm an hồn</i>	Trần tâm an hồn
<i>Hồn hợp nhị khí</i>	Hòa hợp hai khí
<i>Truyền ngã mệnh căn</i>	Buộc căn mệnh tôi
<i>Trường dư chúc dung</i>	Thần lửa nuôi lớn
<i>Giả thừa cảnh vân</i>	Bay theo bóng mây
<i>Tiêu dao nam a</i>	Tiêu dao cỡi nam
<i>Thiên địa trường tồn</i>	Trời đất trường tồn
<i>Bảo ngã trường sinh</i>	Giúp tôi trường sinh.

Dương Sinh: Bài tụng thiêng liêng của đức Đế Quân ân chứa huyền cơ và sức mạnh thần bí, ước mong người đời thành tâm kiên trì tụng niệm sẽ rất linh nghiệm. Bức màn tham dục của tôi đã bị hỏa khí Nam Hoa đốt cháy thành biển lửa, ánh sáng xuất hiện lung linh, lửa giả thiêu khô thân thịt để đạo thành, từ giữa đống lửa tro lại xuất hiện một vị Như Lai kim thân.

Đế Quân: Lành thay, nguyên linh của Dương Thiện Sinh không bị mai một, đã chứng ngộ được đại đạo Nam Hoa, tạo được đạo quả phi phạm. Từ xưa tới nay các bậc minh sư truyền đạo có rất nhiều phương pháp, nào như lấy cây đập, dùng ngón tay chỉ, chửi mắng, dâng hoa, cười mím, vẩy nước, điểm hương, chữa bệnh, còn tôi là lão hỏa tinh tức tinh chất của

lửa già nên dùng lửa thiêu đốt. Vì đời nay thế nhân thường chú trọng vào bề ngoài của những kẻ “giả sư” tức thầy giả dối không tu nội tâm, chỉ lo trang điểm bề ngoài đẹp đẽ nhưng chưa chắc về phương diện đạo đã là kẻ hiền lương; lâu cao nhà lớn lại là chốn có nhiều chuột chui rúc. Do đó mà tôi đã dùng lửa để thiêu hủy tượng giả, nhà giả, khiến bọn tiểu nhân cùng lũ chuột hiện rõ nguyên hình chính là tôi muốn mượn cách này để hóa độ bọn chúng.

Tế Phật: Ha ha, chúng sinh đánh đập không thức tỉnh, trở ngón tay không phá được mê, nước cam lồ rửa chẳng trong, lúc này cần phải tỉnh ngộ. Nếu như không nghe lời Nam Hoa cảnh cáo, ngày hiện rõ hình tướng xấu xa đã gần kề.

Dương Sinh: Uy lực và đạo quả Nam Hoa vô cùng lớn lao, không rõ đức Đế Quân hiện thời phụ trách sứ mệnh gì để phổ độ chúng sinh?

Đế Quân: Tam Tào phổ độ, Kim Mẫu Dao Trì thu hồi nguyên linh, Ngũ Lão cũng cùng chung lo phận sự. Thiên cơ huyền diệu, người đời chẳng thể đo lường nổi, ngày nay cơ duyên đã chín mùi, đặc biệt tiết lộ một đôi điều, để cung cấp chút tài liệu cho chúng sinh tham khảo:

Việc phổ độ nguyên linh do Dao Trì Lão Mẫu phụ trách, Quán Âm phổ độ, Quan Thánh trợ giúp. Nguyên linh của Quan Thánh Đế Quân vốn do Lão Hòa tôi hóa thành do đó mới nói: “Thần áo đỏ trong cung tử vi” (*Tử vi cung nội châu y thần*), lúc sinh ra tim hồng mặt đỏ, tính nóng như lửa, chính khí lắm liệt nhân nghĩa phủ ngợp mây trời, giữ vẹn được “ngũ thường” tức năm giềng mối là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín đáng làm gương cho người tu đạo noi theo. Bất luận tại gia, xuất gia nếu như không tuân theo ngũ thường tức là bỏ kinh phản đạo, cuối cùng sẽ rớt xuống hố sâu ác đạo. Truyền thống đạo đức được ban bố, Thánh Hiền Đường phát huy giáo lí, Quan Thánh coi sóc việc phổ độ, thay thế tôi cứu vớt các nguyên linh, hoàn thành nhiệm vụ của Ngũ Lão, cho nên Thánh Hiền Đường ngày nay vâng mệnh trời chấn hưng đạo lí. Quan Thánh do khí đỏ lửa già phương nam sinh ra vào ngày hỏa nhiệt tháng sáu, tính tình cương trực dũng mãnh, qua ải chém tướng, sau khi quy thiên cư ngụ tại trời lửa phương nam, vì công phổ độ chúng sinh có một không hai, ân đức thâm nhuần khắp nơi khắp chốn, muôn đời đổi thay nguyên linh vẫn còn nguyên vẹn, cho nên được tôn vinh là: “Huyền Linh Cao Thượng Đế” cùng “Cứu độ nguyên linh, ân nghĩa như Phật”. Thế đạo âm khí dày đặc, nếu như không có khí lửa mạnh thuần dương giúp người đời hóa giải, sợ rằng

chúng sinh rớt vào đường ma đạo chẳng thể siêu thăng. Vào thời mạt pháp này, chư Tiên Phật không còn đủ sức, các tôn giáo hỗn tạp không đồng đều, nhờ có Quan Thánh ban bố chính khí phò trợ việc phát huy đạo giáo để duy trì truyền thống đạo lý khỏi bị tiêu diệt. Cho nên hi vọng chúng sinh dưới gầm trời tu học đạo pháp phải kính vâng Quan Thánh đập tan những chướng ngại ma quỷ hãm hại hiện thời để việc bảo vệ và phát huy đạo pháp được thành công.

Tế Phật: Chính khí của đức Quan Thánh cao sáng, nghĩa rợp mây trời, là bậc thầy của các cõi, ngày

nay kẻ tu đạo phải coi đó là tấm gương quý báu mà noi theo. Xa rời hai chữ “chính khí” bất luận theo tôn giáo nào thì tôn giáo đó cũng là tà giáo, do đó đều phải vun bồi chính khí, không nên cho rằng Quan Thánh Đế Quân chỉ là một vị thần thuộc hậu thiên hoặc một vị hộ pháp nơi cửa Phật. Thực ra đức Quan Thánh vốn là một vị Kim Phật Kim Tiên, khi hiển linh một cách động thì là Quan Thánh, tĩnh thì là Như Lai, động tĩnh tuy hai nhưng tâm ngài vẫn một, chúng sinh phải hiểu rõ điều đó.

(còn tiếp)

